

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Moșincat
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cho.
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889 ISSN-L 2734 -6889

Viziunea Șefului Marelui Stat Major General Ion Antonescu privitoare la starea armatei¹

I. SITUAȚIA Armata este, cum se știe că este, din cauza:

- haosului pe care l-a produs prin legislația numeroasă improvizată și nearmonizată, rău studiată și rău aplicată;
- hidrocefaliei;
- birocrăției, care s-a dezvoltat și continuă să se dezvolte în detrimentul corpului principal al oștirii;
- serviciilor, care i-au supt toată seva și care au sporit și sporesc continuu în detrimentul armatei, pe care se sprijină cu adevărat apărarea națională și care astăzi primește resturile și chiar deșeurile națiunii;
- bugetului rău studiat și rău aplicat;
- lipsei unui plan precis de ansamblu al pregătirii statului pentru apărarea lui;
- lipsei unui plan propriu de organizare, de dotare, de încadrarea și de pregătire de război, adaptat condițiilor generale, nevoilor și posibilităților actuale;
- lipsei continuității în toate ramurile de activitate care privesc direct și indirect, apărarea de astăzi și de mâine a statului.

Din aceste cauze, schițate numai în liniile lor generale, toate sacrificiile materiale făcute, de la război, de stat cu armata; tot timpul pierdut de cetățeni, în instituții militare, în timpul serviciului lor sub drapel; toate energiile consumate, pe toată scara, de la soldat la general, pot fi trecute în bilanțul general al statului, total la capitolul pierderii de timp, de bani, de energii și de bune intenții, când și unde au fost, era este astăzi într-o totală imposibilitate de a se apăra, dacă va fi atacată. Armata ei este complet dezarmată, pseudo-instruită și demoralizată. Dacă va fi chemată în situația de astăzi să apere frontierele, va fi, cu toate sacrificiile de vieți care se vor face – și vor fi pe cât de numeroase pe atât de inutile – un dezastru militar unic în istoria popoarelor. După el va urma cu siguranță la scurt, foarte scurt interval de timp, dezastrul social și politic care ne va costa nu numai granițele României Mari, dar ne va duce chiar în situația de a nu ne putea opri nici la acelea ale României de la 1916.

Situația este cunoscută. Se pot găsi în această țară oameni conștienți, care să nu fie îngrijorați? Și care să nu se întrebe în fiecare zi, și de mai multe ori pe zi, cu inima strânsă și cu fruntea încrețită, ce ne facem dacă ne surprind evenimentele în halul și în haosul de astăzi? Cohorta lor este nenumărată și întrebă, au dreptul să întrebe, și la ziua judecării supreme vor întreba: ce au făcut atâtea ani de zile conducătorii?

Răspund eu. S-au certat, au discutat, au făcut, rând pe rând, proiecte peste proiecte și cu aceeași ușurință cu care le-au făcut unii, cu aceeași ușurință le-au rupt alții; s-au acuzat și continuă să se acuze reciproc de nepricepere, de necinste, de rea credință etc. La fel s-a întâmplat la Roma, când ea ardea și când barbarii răsturnau, unul după altul, hotarele Imperiului. La fel s-a întâmplat cu Bizanțul, când turcii erau deja pe ulițele Constantinopolului. La fel au făcut nobilii polonezi și curtenii lor, în timp ce vecinii tăiau cu spada vaste teritorii din frumoasa lor țară. Dacă vrem să ajungem la aceleași rezultate, nu avem de făcut niciun alt efort decât să continuăm sistemul.

¹ Arhivele Militare Române, *fond Marele Stat Major – Serviciul Istoric*, dosar 124, ff. 2-39. Vezi pentru perioadă: Constantin Moșincat, *Semnturi decisive...*, Editura Tipo MC, Oradea, 2008, p. 148-201

Vrem să evităm finalul tragediei, care este evident, trebuie să-l abandonăm fără tăgadă. Dacă o facem imediat, avem putința, sper eu, de redresare. Nu trebuie pentru aceasta bani așa mulți cum s-a spus și nici numai bani, fiindcă oricâți am avea, cu sistemul actual de întreținere a lor, vom ajunge matematic unde simțim cu toții că mergem: la dezastru. Pe lângă bani trebuie:

- o voință fermă conducătoare;
- un plan clar, complet și metodic de refacere;
- continuitate și energie în aplicarea lui;
- înlăturarea, cu biciul și fără milă a farsorilor, a trișrilor și a provocatorilor care, ridicându-se la treptele de

conducere prin alte mijloace decât acelea pe care le dă trecutul, meritul și munca lor, n-au făcut decât să anihileze acțiunea celor animați, desigur foarte mulți, de alte sentimente, dotați cu alte calități și în plus apți de o muncă încordată, modestă, dezinteresată și discretă. Nu mă voi ocupa din aceste ultime deziderate decât de acela ce-mi revine și care corespunde și cu ceea ce mi-ați cerut, și anume:

II. PLANUL DE REFACERE Trebuie să țină seama de cauzele care ne-au dus la situația de astăzi. Numai prin înlăturarea lor, rapidă și totală, numai trecând peste orice interes particular sau particularist, peste orice drept câștigat în detrimentul interesului general și peste orice considerație personală, se poate nu numai spera dar și realiza, chiar cu repeziune, o radicală și totală îndreptare. Reluând deci, în cele ce urmează, cauzele cardinale care au dus, după cum am arătat în prima parte, la situația actuală, vom schița, numai în linii generale și rând pe rând, ce trebuie să facem pentru a ne îndrepta.

LEGISLAȚIA ARMATEI Trebuie simplificată, trebuie armonizată, trebuie strict și energic aplicată. Avem astăzi peste 28 legi. Nimeni nu le cunoaște cum trebuie, nici nu le poate cunoaște, atât din cauza conținutului lor și al contradicțiilor, cât și din cauza continuelor lor modificări. Din această cauză nimeni nu le poate aplica și rari sunt acei care, sub surâsul ironic al celor mulți, se zbat să le respecte. Ele au fost făcute, fără un plan de ansamblu, de multiple organe și de multe ori după capriciile acelor care s-au perindat la conducerea Ministerului Apărării Naționale. Din această cauză a ieșit haosul. Situația a fost agravată și de uzul și chiar de abuzul care sa făcut cu Înaltele Decrete. Cine a voit să modifice ceva, care nu i-a convenit, cine a voit să acopere o ilegalitate făcută, să favorizeze acțiuni sau persoane, sau să eludeze anumite filiere răspunzătoare de control, a ticluit în grabă și a obținut cu aceeași iuțeală o lege sau un Înalt Decret. Această procedură a făcut imposibilă stabilirea responsabilităților, fiindcă aceleași atribuțiuni au fost puse, de diferite legi, în sarcina a multiple autorități, care se ocupă în același timp de ele. Din această cauză toți pot fi părtași la greșeli, însă nimeni nu poate fi făcut cu adevărat și singur responsabil de erorile care se comit.

Cazul Skoda este concludent. Ca el sunt multe. În consecință, aceasta fiind realitatea, pentru a îndrepta oștirea trebuie, în primul rând, să se pună ordine în această dezordine. Pentru aceasta legile trebuie simplificate și reduse. Un singur organ trebuie să procedeze la întocmirea lor. Este Marele Stat Major, care acționează din proprie inițiativă pentru chestiunile de organizare și de pregătire a războiului și lucrează din ordin și cu concursul organelor tehnice respective în celelalte direcțiuni. Numai așa se va putea aduce armonia unde este atâta dizarmonie. Numai așa se va putea stabili răspunderile în caz de incoerență. Numai așa va putea fi stabilitate în legislația militară și numai așa vor înceta improvizatiile.

HIDROCEFALIA Suntem armata care avem cele mai multe comandamente din lume, inspectori generali de armată (5), inspectori generali tehnici (1), inspectori generali de arme și servicii (8), inspectori de cercuri de recrutare (25), directori superiori (8), directori (17), comandanți de corp de armată (11), comandanți de comandamente teritoriale (7), comandanți de divizii (30), comandanți de brigăzi (98) etc. Toți au de făcut de multe ori atribuțiuni similare. Pentru foarte mulți însă ele se suprapun fără necesitate și se contradic. În schimb, însă, foarte multe din aceste comandamente sunt lipsite de putere executivă. Toți trenează după ei, din punct de vedere bugetar și birocratic, localuri, generali și colonei șefi de stat major, cohorte întregi de ofițeri superiori, inferiori, funcționari, telefoane, automobile, cai, trăsuri, șoferi și conducători de trăsuri cu ajutoarele lor, ordonanțe, carnet de circulație gratuite pe C.F., misii etc. Pentru a evidenția plastic această gravă situație, Marele Stat Major a concretizat-o într-o roză în culori, care arată dintr-odată oricui, că organele noastre de conducere, administrative și tehnice, s-au transformat, prin continuele și inutilele înmulțiri, într-o adevărată plagă pe care eu o consider un flagel național. Nu se poate îndrepta oștirea, nu se poate scurta drumul pe care-l face astăzi pentru a putea fi soluționate cele mai mici ca și cele mai mari chestiuni, decât dacă tăiem cu bisturiul, în lung și în larg, în acest mult prea vast sistem birocratic și hidrocefalic pentru puterile noastre bugetare și pentru forțele noastre reale. În consecință, pentru a se realiza o îndreptare, trebuie să se reducă organul conducător, administrativ și tehnic al oștirii, la proporțiile pe care natura le-a adoptat pentru corpul tuturor organismelor vii. Capul oștirii trebuie să fie deci în proporție cu trupul oștirii. Astăzi el este monstruos de mare. Dacă continuăm așa, capul va omorî corpul.

BIROCRAȚIA ȘI SERVICIILE Este o consecință a haosului produs de legi și a scării ascensionale pe care a urmat-o fără să se oprească nici astăzi numărului comandamentelor. De îndată ce a apărut un comandament, s-a născut și serviciul respectiv și împrejurul lor s-au aciuat o puzderie de elemente, care sunt și astăzi în creștere fiindcă, pe de o parte viața de birou este atrăgătoare, are mai puține riscuri, cere mai puțină muncă, prezintă avantaje, lipsuri de responsabilitate, posibilități de misii, de călătorii gratis în țară și străinătate, de avansare mai repede și la alegere, de casă gratis etc. Și pe de altă parte, fiindcă serviciile și comandamentele sunt instalate în orașele mari și în marea lor majoritate în București. Cercetând cu atenție roza la care mă refer mai sus, se poate vedea cum fiecare, când se găsește într-un comandament sau serviciu, își creează un birou astfel încât avem astăzi în fiecare serviciu sau comandament aproape pentru fiecare chestiune câte un birou. Tot în aceeași roză vedem că numeroase birouri sunt compuse numai din șeful lor, care de multe ori nu are decât masa la care șade. Multe din aceste birouri neavând de lucru, improvizează, cer unităților și serviciilor în subordine diferite situații, dări de seamă, rapoarte, care au fost ordonate de mai multe ori etc., pentru ca unele să nu fie citite, iar altele să fie pierdute. Această acțiune pe de o parte încurcă, obosește și descurajează pe cei care cu adevărat lucrează, iar pe de altă parte ține în loc, timp îndelungat, nerezolvate chestiuni care reclamă urgență.

Un exemplu: anul trecut, din cauza formalităților birocrăției, muniția pentru tragerile de instrucție nu a ajuns la corpuri decât la sfârșitul perioadei de instrucție. Faptul nu este paradoxal. Se petrece în toate părțile unde birocrăția a pus stăpânire pe organizație. În toate aceste cazuri s-a constatat fără nicio excepție, că cu cât este mai multă birocrăție cu atât diferitele probleme sunt mai greșit și mai tardiv soluționate. În afară de aceasta nu trebuie să se ignore că ofițerii neocupați sunt acei care clevesc, critică, colportează, răspândesc și întrețin în lumea militară și civilă o atmosferă de spaimă, de neîncredere și de demoralizare de care profită și pe care o speculează, măbind-o dușmanii interni și externi ai neamului.

O altă latură foarte importantă și acută a acestei chestiuni o formează și latura bugetară. După calculele făcute la Marele Stat Major s-a stabilit că birocrăția armatei consumă singură aproape 2 miliarde din bugetul de 5 miliarde al armatei. Este însă de remarcat, și aceasta trebuie subliniat, că în timp ce pentru instrucția și întreținerea corpurilor de trupă nu s-a încasat în anul bugetar 1933-1934 decât 60% din cota prevăzută, birocrăția a primit și consumă totuși întreaga ei cotă-parte, astfel încât se poate afirma că partea ei de consumație se ridică în realitate la 77% din buget. Dacă o industrie, oricare ar fi ea, ar fi pusă pe aceleași baze, ar merge, matematic și vertiginos, la faliment. Armata se zbate de ani de zile în această situație. Deși toți își dau seama de ea, nimeni nu are bărbăția să o oprească, chiar cu mijloace brutale, de pe calea dezastrului și să o redreseze. Pentru aceasta se impune ca birocrăția să fie redusă cel puțin la jumătate.

Se va face armatei, numai prin acest simplu gest, un întreit serviciu:

- în primul rând economii, care vor fi realizate în profitul instrucției;
- în al doilea rând se va asigura simplificarea corespondenței și implicit soluționarea rapidă și deci oportună a problemei;
- în al treilea rând, se va anima viața corpurilor de trupă prin completarea cadrelor cu ofițeri, subofițeri și soldați care vor fi scoși din birouri.

Măsura reducerii birocrăției este cu atât mai imperioasă, cu cât 7 1/2 luni și jumătate Armata este, din cauza efectivelor, redusă la o completă stagnare. Și de remarcat este faptul că pe când corpurile de trupă se golesc total de soldați în această lungă perioadă, aparatul birocratic arătat mai sus rămâne aproape intact. Văzută și sub acest aspect, plaga devine și mai mare. În legătură cu această latură a ei, mai am de semnalat că s-a făcut acum 2 ani o lege a cadrelor, care a limitat efectivele corpurilor și ale birourilor, dar pe când corpurile care erau prevăzute a se înființa nu s-au înființat și efectivele corpurilor existente prevăzute a se spori, nu s-au sporit, comandamentele, birourile și serviciile armatei au fost toate completate cu efectivele prevăzute, în ofițeri și soldați, de această lege și multe din ele au fost chiar depășite. Din cauza acestei aplicări unilaterale a sus zisei legi, îndreptarea urmărită de autorul ei nu numai că nu s-a realizat dar situația s-a înrăutățit. Astfel stând lucrurile și date fiind consecințele, este imperios necesar a tăia fără milă și la capitolul birocrăție în carne vie. Este a treia măsură care trebuie luată și fără de care nu vom putea îndrepta nimic.

SERVITUȚILE ARMATEI Sunt: • Jandarmii; • Grănicerii; • Ordonanțele; • Minoritarii; • Detașații. Pentru a se vedea starea pe care au creat-o fiecare în parte și toate la un loc, această problemă, să procedăm pe rând cu analiza lor. Jandarmii și Grănicerii Absorb, respectiv, 45.000 și 32.000 de oameni, ceea ce la un loc face o treime din totalul efectivelor militare pe care le avem în perioada maximală – 4 luni și jumătate pe an – și jumătate din efectivul total în perioada minimală – 7 luni și jumătate. Iată situația sub raportul cifrelor. Prezentată și văzută chestiunea prin această prismă, a cifrelor și a proporțiilor, nu pare importantă. Realitatea este însă cu totul alta. Ea are o repercusiune dezastruoasă asupra armatei în timp de pace și va avea una și mai dezastruoasă la război.

Într-adevăr, examinând pe toate laturile chestiunea, constatăm: în primul rând, în timp ce jandarmii și grănicerii care sunt trupe de poliție administrativă și vamală încadrează aproximativ 20 regimente cu 77.000 oameni în perioadă maximală – 4 luni și jumătate pe an – armata reală, cea care servește la pregătirea națiunii pentru război încadrează în aceeași perioadă 191 regimente cu 130.000 oameni (73 regimente de infanterie, 63 regimente de artilerie, 31 regimente de cavalerie, 17 regimente de geniu). Aceasta înseamnă că pe când primii au aproximativ 4.000 oameni de regiment, armata are majoritatea regimentelor cu 500 de oameni, o mică parte cu 600 oameni și o parte și mai mică (trupele de pe frontieră) cu 1.600. Cine este de meserie, știe ce însemnătate are acest fapt asupra posibilităților pregătirii de război a unităților respective. și dacă cel puțin am fi în această situație tot anul. Dar situația este și mai gravă în perioada minimală – 7 luni și jumătate pe an – fiindcă în timp ce în această perioadă jandarmii și grănicerii păstrează aproximativ un efectiv de 50.000 – 60.000 de oameni, adevărata armată reduce pe ale sale numai la 50.000 oameni, din care 20.000 sunt ordonanțe, iar restul sunt absorbiți de birocrăție și de serviciile corpurilor. Se poate ușor închipui, care este și aspectul și valoarea acestei armate în această perioadă în care 30.000 de cai mănâncă degeaba și alți 12.000 de ofițeri și toți atâția subofițeri nu fac altceva decât școli teoretice, vin aproape degeaba la cazarmă, unde se zbat cu dificultățile pe care le creează lipsa oamenilor și din lipsă de ocupație se exasperează, clevetesc și se demoralizează.

Pentru a concretiza și mai bine monstruoza situației, subliniez că în această perioadă pe când, pe de o parte grănicerii au pentru 8 regimente 26.000 oameni, sunt corpuri de armată care au pentru toate regimentele și serviciile de sub ordinele lor – 18 regimente și 7-8 servicii aproximativ – numai 6.000 oameni în total, din care 4.000 sunt absorbiți de servicii. În timpul când corpurile noastre de armată se găsesc în această deplorabilă situație, ungurii și rușii au maximum de efective în cazărmi, ceea ce constituie pentru ei o mare, permanentă și ușor oferită șansă de a ne surprinde, printr-un atac bruscat, total dezarmați, în perioadele minimale. Am văzut că la acest pericol țara este supusă 7 luni și jumătate în fiecare an. În al doilea rând, în timp ce situația se prezintă sub raportul efectivelor așa după cum am arătat-o, în același timp greutățile insuportabile ale birocrăției apasă invers proporțional asupra acestor două categorii de corpuri ale aceleiași armate, grănicerii și jandarmii privilegiați de o parte, și tot restul, imensul rest al armatei de altă parte. Într-adevăr, pe când la armata de uscat serviciile în afară de ordonanțe absorb 22.000 oameni, ceea ce reprezintă 14% în perioada maximală și 42% în perioada minimală, găsim o proporție de 22% la grăniceri și de 3% la jandarmi.

Dacă la această stare de fapt se mai adaugă și aceea, care este riguros exactă, că jandarmii și grănicerii nu au aproape de loc neștiutori de carte și minoritari, se poate deduce nu numai nedreptatea și deosebirea de tratament dar și consecințele pe care le-au arătat soluționarea dată unor probleme atât de importante de stat, soluționare care în loc să fie făcută în cadrul ansamblului de către organul superior răspunzător de organizarea întregii apărări a statului, a fost făcută pe deasupra lui, de persoane care au dovedit foarte curând că au fost și nepricute și de rea credință. Mă refer la jandarmi. În al treilea rând, jandarmii și grănicerii având legi speciale – obținute uneori cu tot avizul contrar al Marelui Stat Major și de alte ori cu ignorarea lui totală – au ieșit, sub raportul administrativ, total de sub controlul legal al autorităților militare, iar sub raportul teoretic, sunt în afară de orice direcție și de orice control serios. Cum oameni care trec în timpul serviciului lor activ, prin jandarmi și grăniceri, sunt destinați a intra la mobilizare în compunerea armatei și cum față de cele 15 contingente mobilizabile ei reprezintă 300-400.000 oameni, nu este nevoie, nici în această privință, să fie cineva mare specialist pentru a-și da seama că viitorul generalisim care va purta ponosul înfrângerii, va merge la război cu oameni de a căror bună pregătire de război nu s-a ocupat, însă care va fi făcut cu siguranță responsabil de înfrângere. În sfârșit, din cauza dislocării actuale a grănicerilor, a organizării lor și a principiilor astăzi preconizate în ceea ce privește întrebuințarea lor în acoperire, la război se vor risipi în marea lor majoritate, fără să aducă acestei operațiuni, atât de importante, un real serviciu.

Din această cauză, conducerea operațiunilor va avea de suferit de la început consecințele și va pune timp îndelungat până să adune, în unități noi, elementele de grăniceri, care au fost răspândite pe fronturi vaste și care au luptat cum au putut, fără o conducere unică și în dezacord cu acțiunea trupelor de acoperire ale armatei. Aceasta fiind situația, văzând inconvenientele și cunoscând consecințele ei, găsim că nu este altă soluție de recomandat decât „la loc mișcarea”. În loc de 3 armate, care au astăzi 3 conduceri diferite, să formăm una singură cu o singură conducere. În cadrul acestei armate unice, fiecare element să-și aibă, păstrând proporțiile, rostul și rolul său. Aplicând acest elementar principiu se va putea reduce, fără niciun risc – din contră îmbunătățind situația și posibilitățile tuturor – la un sfert efectivul grănicerilor și la mai mult de jumătate acela al jandarmilor.

Ordonanțele. Avem aproximativ 20.000 de ordonanțe legale. În această fabuloasă cifră nu intră soldații de la caii ofițerilor; șoferii; conducătorii de la numeroasele trăsurii și ajutoarele lor totdeauna de rigoare; ordonanțele pe care le iau plutonierii; abuzurile, care sunt foarte numeroase; numeroasele schimbări de ordonanțe, care au loc de mai multe ori în cursul anului și nici suprapunerile de ordonanțe care au loc în perioada premergătoare liberării

contingentului. Pentru a vedea cât apasă ordonanțele și serviciile asupra efectivelor întreținute din bugetul Ministerului Apărării Naționale, să examinăm chestiunea numai la armata de uscat (fără grăniceri și jandarmi), aeronautică și marină. Luăm numai cifra lor legală: 17.200. Singură reprezintă 10% din efectivul întregii armate în perioadă maximală și 31% în perioadă minimală. Dacă acum se judecă situația pe care o creează această stare în paralel cu aceea creată de soldații – care de fapt sunt tot servitori – absorbiți de serviciile armatei și ale corpurilor, servicii care se ridică în perioada maximală la 14% și în cea minimală la 41%, ajungem la fantastica constatare că în prima perioadă 24% și în cea de-a doua perioadă 72% din armată se întrebuintează în serviciile personale și în serviciile armatei. Aceasta înseamnă, nici mai mult nici mai puțin, că suntem o armată de ordonanțe.

Din această cauză, s-au inversat și aici rolurile. Armata noastră, aceea care cu adevărat face un serviciu util, fiindcă se instruieste, a rămas în minoritate, iar serviciile ei s-au transformat în majoritate. La noi, armata este astăzi de fapt în serviciul serviciilor, iar nu serviciile în serviciul armatei. Într-adevăr, pe când la noi serviciile și ordonanțele reprezintă peste 24% numai 4 luni și jumătate pe an (perioada maximală) și 72% în restul timpului, din globalul efectivelor întreținute sub drapel, la alții serviciile variază în tot timpul anului de instrucție între 1% și 25%. Starea aceasta din timp de pace a avut o nefastă influență, după cum era fatal, și asupra compunerii pe care o va avea armata la mobilizare. În această armată pe care o vom mobiliza, serviciile înghit 60% din totalul efectivelor mobilizate – cifre găsite la venirea mea în capul instituției. Pe când acesta este spectacolul pe care-l dăm noi și în această privință, ce constatăm la alții?

Ei bine constatăm că:

- În Polonia ofițerii sunt mai puțin plătiți ca ai noștri, indexul de viață acolo este mai ridicat ca la noi, avantajele acordate ofițerilor sunt mai puține și totuși polonezii nu au ordonanțe.
- La cehoslovaci situația se prezintă ca și în Polonia.
- În Franța nu au drept de ordonanță decât ofițerii cu drept la cal și serviciul lor de ordonanță este îndeplinit de același soldat care le îngrijește și calul. Iată ce fac alții.

Să vedem acum atât *latura financiară*, cât și aceea a repercusiunii pe care o are această chestiune asupra pregătirii noastre de război. Ordonanțele noastre costă pe stat 188.000.000 pe an, ceea ce în 10 ani face 1.880.000.000 lei. Este suma cu care s-ar fi putut regenera munițiile sau moderniza armamentul nostru. Iar sub raportul pregătirii de război este de remarcat că 20.000 de ordonanțe reprezintă tot atâția soldați superficial sau chiar total neinstruiți. În consecință, în compunerea armatei mobilizată de mâine va intra alți 300.000 soldați nepregătiți. Adăugând la această cifră pe aceea pe care o reprezintă oamenii de la servicii (250.000 – 300.000) și pe aceea pe care o reprezintă jandarmii și grănicerii vărsați armatei, ajungem la constatarea că 50% din armata cu care vom înfrunta grozăviile războiului de mâine, va fi sub raportul bune pregătiri ceea ce am arătat că poate fi. Se vor putea apăra în astfel de condiții, cel puțin onorabil, frontierele? Cine ar putea avea cutezanța să o afirme și să-și ia conștient și răspunderea? Ce este de făcut? Desigur că între cele două extreme, abuzul scandalos de la noi și sobrietatea altora, se poate găsi o măsură medie.

Cunoscând patriotismul și disciplina ofițerilor noștri, sunt sigur că ei vor consimți fără ezitare la abandonarea unui drept câștigat, dacă li se va arăta atât situația cât și consecințele ei. Lăsând o singură ordonanță la toți ofițerii însurați, indiferent de grad, și dând ofițerilor neînsurați dreptul de a folosi, în afara programului de instrucție, un soldat din unitatea lor, se va putea realiza o economie de 150.000.000 – 180.000.000 lei.

Minoritarii. Am instruit, în ultimii zece ani, aproape 400.000 de minoritari. Prin acest sistem am făcut o armată inamicilor noștri. Informații verificate au stabilit că ungurii contează în carnetele de mobilizare ale unităților lor de la est de Tisa, pe ungurii instruiți de noi, pe care speră desigur să-i primească și înarmați. Este probabil că aceleași speranțe și calcule le nutresc și le fac atât bulgarii, cât și rușii. Am executat cu o conștiință pe care este păcat că nu am generalizat-o în toată activitatea noastră publică, angajamentele pe care le-am luat, de a crea condițiuni egale la drepturi și îndatoriri tuturor aceluia care trăiesc la noi. Ne-a costat aceste exces de zel și de conștiință numai în ultimii zece ani aproximativ 3.700.000.000 (citiți miliarde) de lei. În schimb am lăsat 75.000 români în prisos de contingent, adică complet neinstruiți. În plus, din lipsă de fonduri, nu am chemat în ultimii 12 ani nici ofițerii de rezervă și nici completații și rezerviștii la concentrările legale. Cu cele 3.700.000.000 cheltuiți cu instruirea minorităților, puteam să ne modernizăm tot armamentul, animând și dezvoltând industria națională, mai puteam să regenerăm munițiile în valoare de 50 miliarde, sau, în fine, puteam să chemăm la concentrările legale, pentru completarea și întreținerea pregătirii lor de război, 2.300.000 soldați și 12.000 ofițeri rezerviști români. Aceasta este *latura financiară* a problemei. Nu este însă singura.

Astăzi armata noastră are, și mâine, la război, va avea în medie în rândurile ei, aproximativ 30% minoritari. În războiul trecut și numai unitățile de moldoveni, au avut în rândul lor 4% evrei. Se știe de toți ce au pățit armata, administrația, teritoriile ocupate și prizonierii români de pe urma acestor oameni pe care i-am crescut, menajat, primit și tratat de multe ori mai bine ca pe frații noștri de sânge. În spatele panicilor, trădărilor, predării unităților,

alarmismului, defetismului, maltratării populației și a ofițerilor noștri prizonieri erau totdeauna capetele perciunate. S-au uitat toate acestea. Uitam ușor. Este o crimă că o facem fiindcă o vom plăti foarte scump. Ce vom păți mâine este ușor de prevăzut. Cine poate să-și ia răspunderea să apere fruntariile țării și independența neamului cu o armată în a cărei compunere vor intra 30% minoritari? Eu nu. Nicio altă țară, din acelea care au luat aceleași angajamente, nu s-a ținut de ele cu același zel ca noi. Aproape același procent de minoritari a răsturnat, când s-a ivit momentul, o monarhie de care erau legați prin legături, tradiție și cultură de mai multe ori seculare. Cum putem să ne facem noi iluzia, care nu avem nici organizare, nici trecutul, nici prestigiul, nici administrația AustroUngariei că nu ne vor răsturna și pe noi? Cum putem pretinde unguirilor de la noi să se bată în contra fraților lor?

Măsura pe care am luat-o de a-i trimite atât în timp de pace, cât și la începutul războiului pe alte fronturi este și plină de consecințe dezastruoase și puerilă. Este plină de consecințe dezastruoase, fiindcă a încurcat mobilizarea armatei, producând haosul. A creat spectacolul continuei vânturări de soldați care circulă neconținut pe socoteala statului de la un capăt la altul al țării. La mobilizare, acești oameni, mergând la corpurile unde vor fi chemați, vor arunca pe toate căile sămânța anarhiei, se vor deda la acte de sabotaj, vor răspândi panica, vor practica spionajul și trădarea, iar acei care vor ajunge la unitățile lor, le vor antrena la defetism, la predări și la dezertări în masă. Este puerilă, fiindcă măsurile de repartitie inițială a forțelor nu poate avea la război durată. Realitățile lui ne vor forța să aducem, din prima săptămână, forțe de peste tot și de oriunde, pentru a conjura pericolul. Iată adevărul cât și perspectiva.

Ce este de făcut? Să încetăm a instrui militarii, cel puțin pe cei din categoria periculoșilor – ungurii, bulgarii, rușii. Să-i scoatem din lucrările de mobilizare, ceea ce am și dispus să se facă și să-i întrebuițăm, în unități organizate, după o sumară și de formă instrucție, la lucrările de redresare ale statului, să-i folosim discret ca ordonanțe și în serviciile secundare etc. ceea ce de asemeni am luat măsuri să se facă. S-ar putea face cu acest sistem o economie de 250.000.000 – 300.000.000 lei anual.

Detasații. Din cauza uzului și a abuzului de autoritate practicate de comandamentele și birocrația noastră, din cauza inerției comandanților de corpuri care nu reacționează, disciplinat bineînțeles, la toate aceste abuzuri de care multe ori profită și ei; din cauza miilor de ofițeri – aproximativ 3.000 – care circulă anual la și de la diferite școli și centre de instrucție; din cauza serviciilor extra-militare provocate neconținut de alegeri, greve, inundații, trierea munițiilor, stațiuni balneare, călătorii de comandament și de studii, comenduri, îmbunătățiri de drumuri etc.; din cauza mutărilor care se fac de minister, contra legii, tot cursul anului; din cauza cercetărilor judiciare; din cauza sistemului arhaic de distribuție de materiale de la București către periferie și a vărsărilor de efecte, de materiale și muniții, mii de soldați se vântură în fiecare an și continuu în lungul și în latul țării.

Sistemul este dezastruos fiindcă: produce risipă de bani; sustrage oamenii de la instrucție; întreține spectacolul dezastruos pe care-l dau soldații rău echipați, nespălați și cu rea ținută prin gări și pe străzi; înlesnește răspândirea, printre soldații izolați și prin ei în cazărmi, a curențelor criminale; dezorganizează corpurile de trupă; provoacă scriptologie numeroasă etc. Nimeni nu ar avea putința să concretizeze pe o schiță sau prin date, în totalitatea și multiplicitatea lui, răul pe care-l suferă ani și zile oștirea din aceste cauze. Toți își dau seama de el. Totuși continuăm cu toții să privim cu brațele încrucișate la ravagiile pe care el le face. Este totuși și în această privință o soluție radicală, fără a fi revoluționară. Nimeni – comandanți, comandamente sau servicii – să nu mai aibă dreptul de a cere, de la corpuri, soldați peste aceia prevăzuți anual de la Marele Stat Major în tabelele de repartitie. Odată soldații repartizați, nimeni să nu mai aibă dreptul, sub niciun motiv a-i înlocui.

Mutările de soldați să se facă numai la epocile prevăzute de lege. Ministerul Apărării Naționale să reziste la ingerințele pe care le fac oamenii influenți și să înceteze sistemul pe care-l practică astăzi, pe o scară foarte întinsă, și prin care soldații sunt luați zilnic dintr-un loc și duși într-altul prin ordine de cabinet. Școlile, serviciile și comandamentele să aibă repartizați, de la încorporare, oamenii necesari lor. Ofițerii mutați sau detașați să nu mai târască după ei ordonanțele. Cum mutările acestora au luat proporții catastrofale în ultimul timp, perturbațiile pe care le provoacă în lucrările de mobilizare mutările soldaților care-i însoțesc sunt extraordinare. În ce privește distribuțiile, vărsările, corespondența de la centru către periferie și invers, se poate recurge la sistemul astăzi aplicat universal, poșta și trenul. Trebuie să mergem și în această privință în pasul vremii. Aplicându-se strict aceste dispoziții, atmosfera corpurilor se va clarifica, ordinea administrativă va fi asigurată, abuzul cu oamenii întrebuițați în servicii personale va fi mai puțin posibil fiindcă controlul efectivelor se va putea face mai serios.

BUGETUL. Este icoana fidelă care arată, dintr-odată și complet, atât eforturile pe care o națiune le face în cadrul bugetului general al statului pentru apărarea sa națională, cât și acela făcut în cadrul bugetului militar pentru instrucția și redresarea armatei. Cum ne prezentăm noi, comparativ cu alții, din aceste două puncte de vedere? Detestabil. Într-adevăr, în ceea ce privește bugetul general, efortul făcut pentru organizarea apărării noastre naționale a fost minim, fiindcă fondurile destinate armatei au oscilat în ultimii 10 ani, între 12% și 24% din bugetul general al statului (fără regiile autonome). Aceste cifre sunt însă teoretice, fiindcă în realitate, din cauza crizei nu s-au ordonat decât circa 75%.

Pe când la noi se aplică, din punct de vedere general, acest tratament armatei, țările conștiente de pericol au procedat invers. Rusia și Polonia au cheltuit în ultimii 10 ani, pentru înarmarea lor, între 30% și 60% din bugetul lor general. Italia și Iugoslavia au atins uneori aceleași cote prin cheltuieli făcute în credite extraordinare.

Efortul făcut de aceste națiuni este astăzi cu prisosință răsplătit. Dovada o face prestigiul mondial de care ele se bucură și greutatea pe care o au în cadrul eșichierului politic internațional. Dacă și noi am fi urmat aceeași politică, nu am mai avea nevoie să ne apărăm astăzi hotarele cu întruniri antirevizioniste, fiindcă campania revizionistă nu ar fi prins și nici nu ar fi putut fi făcută cu atâta îndrăzneală și sfidare. În ceea ce privește structura bugetului militar, ea este și mai detestabilă.

Examinând curba urmată în 10 ani de capitolele bugetului nostru militar, constatăm că: de la 1924 și până astăzi, în timp ce curba cheltuielilor făcute cu personalul a mers continuu și vertiginos în sus, trecând de la 30%, cât era în 1924, la 66% în 1933, curba cheltuielilor destinate materialelor a căzut progresiv și vertiginos în jos, trecând tot de la 30%, cât era în 1924, la 6% în 1932, pentru a urca la 11% în 1934. Cu alte cuvinte, pe când cheltuielile de materiale se găseau în 1924 pe același plan cu acelea de personal, ele au coborât la 6%, pe când la personal s-a urcat la 70%. Monstruozitate mai mare nu se poate găsi nicăieri în istoria bugetelor militare ale statelor. În Polonia, cota rezervată materialelor în bugetul militar ordinar reprezenta 40%. Consecințele sunt evidente. Pe când Polonia și Rusia au astăzi tot materialul modernizat și completat și potențialul industrial de război dezvoltat la maximum, noi avem o armată de personal fără material, iar industria noastră de război nu numai că nu a fost dezvoltată dar, din lipsă de comenzi, s-a distrus și ceea ce mai exista. Cauza trebuie căutată în politica făcută cu comenzile de la 1928 încoace cât și cu structura bugetului nostru militar.

Dacă continuăm sistemul încă câțiva ani, vom distruge, fără putință de refacere, materialele care ne-au costat sute de miliarde, fiindcă armamentul neîngrijit și nereparat la timp pierde vertiginos calitățile și termină prin a se transforma în fier vechi. Iată starea de fapt creată de proporția de cheltuieli dintre personal și material; iată și perspectiva. Să vedem acum ce ne arată același buget sub raportul instrucției. Ei bine, ne arată un și mai mare dezastru. Într-adevăr, curba fondurilor destinate instrucției a trecut de la 2,7% cât era în 1925, la 0,50% (zero, cincizeci la sută) în 1932, pentru a urca la 1% în 1933-1934. Dacă însă se ține seama că mare parte din acest fond a fost, după cum voi arăta la timp, întrebuințat în alte scopuri, putem afirma că în realitate, pentru instrucția propriu-zisă a trupelor, nu s-au întrebuințat nici 50% din ridicola cotă de 0,50% a fondului rezervat instrucției prin buget. Cu alte cuvinte, în realitate, fondul rezervat instrucției întregii armate reprezintă numai 0,25% din bugetul militar.

Ce s-a putut face cu aceste sume? Nimic. Din această cauză: • trageri cu grenada nu se mai fac deloc; • tragerile de instrucție ale infanteriei și artileriei sunt ca și inexistente; • tragerile de trupă, absolut indispensabile pentru pregătirea morală și tehnico-tactică a trupelor nu s-a executat niciuna de la război și până astăzi. La polonezi și la francezi, toate diviziile fac, în fiecare an în taberele de concentrare, câte o asemenea tragere la care participă, în cadrul unei situații tactice, toate unitățile diviziei și tot armamentul. Tragerile reduse s-au abandonat total din lipsa de cartușe. Numărul de cartușe de infanterie trase în armata noastră oscilează între 1% - 5% din necesar, la polonezi și cehi variază între 80% - 100%, iar bulgarii trag 20% - 50% și ungurii 50% - 90%! De concentrările completașilor, rezerviștilor, călărașilor cu schimbul, ofițerilor de rezervă, nu mai vorbește nimeni. Avem 2.300.000 de rezerviști și 12.000 ofițeri nechemați la concentrare. Mulți dintre aceștia sunt destinați, prin lucrările de mobilizare, să comande unități de război. Ei nu au ținută, nu au regulamente, nu cunosc noile mijloace de luptă și totuși vor trebui să ducă unitățile lor prin focul inamicului la izbândă. Le vor duce la căsăpie. Concentrările în tabere de instrucție, din lipsa taberelor și a fondurilor, au dispărut total. Fără ele instrucția comandanților și comandamentelor nu se poate face. Din această cauză, selecționarea comandanților de mari unități se face numai în baza lucrărilor teoretice. Care vor fi consecințele le vom vedea, fără îndoială și, mai mult, le va simți nația la război. Unde putem ajunge cu aceste procedee și ce putem spera de la astfel de armată și de la astfel de comandanți în caz de pericol? Nimic, absolut nimic.

Care este soluția, fiindcă trebuie să fie una. Ei bine, este. Din două una: ori se sporește cu 1-2 miliarde bugetul armatei, ceea ce nu văd posibil, ori se întrebuințează rațional mijloacele financiare, care se pun astăzi la dispoziție, ceea ce este posibil. Să avem deci curajul să reducem birocrăția și să deparazităm oștirea. În modul acesta se vor micșora cheltuielile de personal, în avantajul materialelor și instrucției și se vor crea posibilități normale de înaintare a elementelor valoroase, a căror cale este astăzi blocată de elemente parazitare, care au înfundat comendurile, cercurile de recrutare, birourile, etc. Cu sistemul aplicat până astăzi de a împinge la fiecare presiune a presei sau a cluburilor, elementele de la bază către vârful piramidei, am deplasat centrul ei de gravitate. Toți, refugiindu-se cu precipitare către vârf au făcut gol în jos. De aici necesitatea de a înmulți rândul elevilor în școlile militare. Este cauza care a făcut ca bugetul personalului să treacă, în 10 ani, de la 30% la 70%. Dacă continuăm astfel, reedităm, pe spinarea apărării naționale, clasicul sistem al sacului, în care cu cât torni, cu atât este mai gol. Trebuie să avem curajul să răsturnăm și în această privință piramida. Baza ei trebuie să fie serioasă. Pentru aceasta cei mai mulți ofițeri trebuie să fie în josul, iar

nu în susul ei. Trebuie însă, printr-o lege sănătoasă a selecționării ofițerilor și mai ales prin aplicarea ei cu metodă reclamată de dreptate, de egalitate, de respectarea meritului și de înlăturarea favoritismului, să se asigure scurgerea lentă, ordonată și continuă, iar nu sacadat ca astăzi, către vârful ierarhiei numai a elementelor bine selecționate. Principal, numai 40% din fiecare promoție ar trebui să pășească pe treapta ofițerilor superiori, iar din aceștia numai 15% – 20% pe aceea a ofițerilor generali. Aceasta este proporția respectabilă în țările unde există o conducere și o grijă reală pentru respectarea condițiilor de asigurare a destinului neamului. La noi, sută la sută din fiecare promoție are pretenția să devină ofițeri superiori și chiar generali. Aceasta fiindcă, din cauza împrejurărilor tulburi, au găsit conducători care să se preteze. Este, ca în totul și în toate, consecința slăbiciunii. Cu cât se va ceda la pretențiile individuale, cu atât ele vor crește și cu atât va fi mai greu să le opunem la un moment dat un veto categoric. Ce s-a petrecut în ultimul timp în privința avansărilor și ale ecoului lor, este concludent. Trebuie schimbat sistemul. Dacă îl continuăm, conducerea căpitanilor va veni și la scurt interval de timp va urma desigur aceea a subofițerilor și soldaților.

□

LIPSA PLANULUI PROPRIU DE ORGANIZARE ȘI DOTARE. Planul de organizare nu există, Armata noastră are astăzi, din punct de vedere organic, aproape același aspect ca în 1914. Toți au evaluat. Noi nu numai că am păstrat, dar chiar am îngreunat vechiul sistem organic cu care am făcut războiul. Este suficient să se vadă ce s-a făcut în această privință cu Ministerul Apărării Naționale și cu Marele Stat Major, care au dat primul exemplu, înmulțind numărul birourilor până la refuz. Este cazul să recurgem la o nouă organizare, care pe de o parte să corespundă cerințelor viitorului război, comandamentelor noastre politice, posibilităților și condițiilor noastre economice și sociale, iar pe de altă parte să folosească cât mai rațional și cât mai complet, materialele existente. Iată problema. Ea a fost studiată și va fi supusă C.S.A.T. la prima lui întrunire. În ceea ce privește planul de dotare, am avut unul. Nimeni însă nu a ținut seamă de el. Fiecare ministru de război care a venit și fiecare guvern care s-a perindat, a avut planul lui și din această cauză a luat-o da capo. Voind că facă mai bine, a făcut desigur mai rău. Nu este nici locul și nici timpul să căutăm vina. Trebuie să privim și în această privință, înainte către viitor, fără însă a opri anchetele în curs, care trebuie să aducă sancțiunile. Fără ele nu se va restabili încrederea. Fără încredere nu există nici energie, nici posibilitate de muncă. Lamentările, incriminările și sancțiunile nu vor rezolva însă problema. Pentru aceasta trebuie să știm ce vrem, să plecăm de la ceea ce putem și să ne menținem pe calea începută, adică să continuăm. Avem deci nevoie de un plan. Planul trebuie să plece de la ceea ce avem ca armament și ca muniții. Acestea trebuie reparate, modernizate, regenerate. În paralel, să procedăm la completarea lipsurilor strict indispensabile și în ordinea de urgență, care sunt: puști mitraliere, obuziere de câmp, material antiaerian, materiale chimice, aviație, transmisiuni, artilerie de corp de armată. Cu alte cuvinte, un program simplu la a cărui bază să stea condițiile principale următoare: • crearea și dezvoltarea potențialului nostru; • tratative de la stat la stat pentru înlăturarea intermediarilor, scurtarea timpului și diminuarea riscurilor; • conlucrare în primul rând cu aliații, dând primul loc aliaților vecini. În fine, oricare ar fi programul, bun sau mediocru, trebuie asigurată continuitatea executării lui. Fără această asigurare orice efort este inutil. Spectacolul dezastruos și demoralizant, oferit atât de copios de afacerea Skoda, nu trebuie, nu este bine să se mai repete.

III. CONCLUZII. Am indicat lapidar rănile în care trebuie să se înfigă adânc bisturiul. Armata noastră prezentându-se astăzi ca un monstru al cărui cap este disproporționat față de un corp complet găunos și ale cărui organe funcționale – serviciile – sunt hipertrofiat, trebuie să o reducem la proporții armonice spre a-i asigura o dezvoltare normală și posibilități de viață. Cu alte cuvinte, nu este altceva de făcut decât să se reducă, pur și simplu, comandamentul și serviciile armatei la ceea ce este indispensabil corpului actual, ori să se dezvolte corpul până ce el va avea dimensiuni normale față de cap și membre, ceea ce nu este posibil, fiindcă resursele națiunii nu ne îngăduie. Deci trebuie tăiat și suprimat tot ce a crescut inutil.

În paralel trebuie: • să se pună capăt sistemului actual de legiferare;

• să se simplifice și să se armonizeze legislația;

• să se renunțe la sistemul care a făcut ca în loc de o singură armată, cu o singură conducere să avem 3 armate cu 3 conducători diferiți;

• să se renunțe atât la abuzurile cât și la metodele care constituie a treia cauză principală a dezordinii și slăbiciunii noastre de astăzi și anume: - instruirea minoritarilor; - detașările și - ordonanțele, care pot fi reduse fără niciun pericol la o treime; și în fine

• să se deparaziteze oștirea de toți aceia, care au ajuns (prin cunoscutele sisteme și datorită și mai cunoscutelor slăbiciuni, de care am dat dovadă după război) către vârful piramidei, de unde, fără a aduce niciun serviciu, rod numai din bugetul statului și constituie un impediment și o rea școală.

În afară de toate măsurile indicate mai sus, măsuri care se pot rezolva în cadrul strict al conducerii armatei, mai sunt și alte două care sunt de domeniul general. Este problema curățirii aparatului de stat de elementele periculoase și aceea a acoperirii. Curățirea aparatului de stat. Din cauza lipsei unui criteriu conducător al calculelor și influențelor

politicianismului, a ignorării pericolului și nepăsării care caracterizează nația, minoritarii au pătruns în ultimii 10 ani în tot aparatul statului și au reușit să se infiltreze în cantitate considerabilă pe treptele cele mai înalte ale conducerii. De aici, fără să o arate și lucrând ca niște adevărate termite cu metodă și întotdeauna perfid, sapă, sapă neconținut la temelie statului. Este una dintre cele mai periculoase cauze, fiindcă este invizibilă și ne-pipăibilă, a dezorganizării, a haosului și a regimului în care de zbatem. Fiindcă, cum putem să explicăm faptul evident că instituții ca Poșta, Căile Ferate, Finanțele, care înainte de război constituiau nu numai fala noastră și serveau de multe ori drept exemplu țărilor cu alt trecut și cu altă vechime, astăzi sunt în halul în care sunt. Au pierdut românii, toți românii, dintr-odată calitățile de care au dat dovadă, când erau apreciați pe baza rezultatelor și acțiunii lor ca buni organizatori, patrioți, energici, cinstiți, pricepuți, devotați serviciului etc.? Este cu puțință aceasta? Desigur că nu.

9

Cercetând structura organismului nostru de stat și meditănd profund asupra lui, găsim însă dezlegarea enigmei. Într-o documentată lucrare întocmită de Marele Stat Major se poate vedea cât de mare este cangrena care roade organismul nostru în această privință. Sunt instituții și regiuni în care ne-am transformat, în ceea ce privește aparatul conducător, din majoritari în minoritari. Este cea mai bună armă pe care am dat-o pentru Geneva în mâna ungarilor, fiindcă am făcut noi înșine dovada sau că nu suntem majoritari sau că nu suntem, sub raportul culturii și pregătirii, în măsură să administrăm ceea ce am pretinde că ni se cuvine. Dar aceasta este numai o latură a chestiunii. Pe mine mă interesează și sunt responsabil numai de influența dezastruoasă pe care ea o are asupra apărării naționale. De aici explicația motivului pentru care m-am amestecat în aceste chestiuni și perseverența cu care urmăresc executarea purificării statului din acest punct de vedere. Dacă nu se realizează grabnic această purificare, tot ce se cheltuiește cu înarmarea poate fi socotit ca inutil, fiindcă în situația de astăzi nu putem pune ordine în lucrările noastre de mobilizare, nu putem dezvolta potențialul nostru, nu vom avea siguranța liniștii mobilizării, posibilitatea concentrării armatei și nici a alimentării ei. De aceea cer și profit de această ocazie a cere cu tărie să se procedeze cu repeziciune, cu energie, cu corectitudine și cu continuitate în această operă de purificare a organismului statului. Sprijin aceste cereri pe situația pe care am întocmit-o, sub formă de grafice, pe care o țin la dispoziție și care face dovada evidentă cât de periculos este vulcanul pe care singuri l-am alimentat sub noi și cu care ne-am minat peste tot. Chestiunea acoperirii în paralel cu purificarea aparatului de stat și cu aceeași grabă trebuie să rezolvăm problema acoperiri frontierelor. Astăzi ele sunt complet descoperite. Sunt fără fortificație, fără trupe și fără obstacole naturale.

Condițiile în care ne mobilizăm – mobilizare națională – și capacitatea căilor ferate, nu ne dă puțința, în caz de atac bruscat, să ajungem la frontieră decât după 14-20 zile. Ce se va întâmpla în acest interval, ce ravagii pot face trupele motorizate și aviația inamicului, cât teritoriu vor putea ocupa ele, este ușor de închipuit. Ne trebuie un stăvilor și trebuie ca el să fie puternic. Fortificații nu putem face în grabă, și costă zeci de miliarde. Obstacole naturale nu putem improviza. Atunci ce este de făcut pentru a ne garanta hotarele și pentru a împiedica eventualele atacuri bruscate și imposibilitatea lor de pătrundere către interior? Răspunsul este simplu. Trebuie să avem, din timp de pace, suficiente trupe în tot lungul frontierei. Trebuie ca aceste trupe să reprezinte în permanență o forță, trebuie ca ele să poată fi în tot momentul disponibile și la fața locului. Pentru aceasta ne trebuie cazărmi. Am arătat care sunt ele și cum se pot face cu bani puțini și repede (raportul nr. 1142 din 25.05.1934). Cer și cu această ocazie să se înceapă chiar în perioada de lucru a anului acesta realizările. Este urgent necesar să începem cel puțin cu frontul de Vest. Altfel, ungurii vor ajunge în 7-8 zile la Cluj și la Alba Iulia.

General /ss/ I. Antonescu